

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.864 van 9 maart 2000
in de zaak A. 85.929/VII-19.120.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. LAMRABET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 23 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 22 juni 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. WALLEYN die, loco Advocaat R. LAMRABET verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Albanese nationaliteit, komt in België aan op 6 juli 1998, en verklaart zich op 7 juli 1998 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 6 november 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 21 juni 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de voornoemde beslissing.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt (adm. doss., stuk 3) :

"Betrokkene werd verhoord op 3 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Rachide Lamrabet, loco Mr. Charlotte Janderhaert.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene, die de Albanese nationaliteit beweert te bezitten, afstammen van een anti-communistische familie. Betrokkene en haar echtgenoot zouden sinds 1990 sympathiserende leden zijn van de 'Democratische Partij' (D.P.). Na de democratische omwentelingen van 1991-1992 zou betrokkene als administratief bediende zijn tewerkgesteld in een wijkafdeling van de dienst 'burgerlijke stand' van Tirana. Haar echtgenoot zou als leraar zijn tewerkgesteld in de militaire school van Tirana. Naar aanleiding van de massale wapenplunderingen zou betrokkenes echtgenoot sinds maart 1997 niet meer hebben gewerkt. Door deze algemene chaos zou ook betrokkene sinds maart 1997 geen salaris van de gemeente Tirana meer hebben ontvangen. Tijdens de parlementsverkiezingen van 29 juni 1997 zou betrokkene lid zijn geweest van een plaatselijke kiescommissie in Tirana. Ze zou na deze verkiezingen anonieme dreigbrieven hebben ontvangen omdat ze zich zou hebben verzet tegen de verkiezingsmanipulaties van de 'Socialistische Partij'. Na de machtsverschuivingen van juni 1997 zou betrokkenes echtgenoot zijn ontslagen en zou hij door de Albanese politie regelmatig ondervraagd zijn over de wapenplunderingen in de militaire school van Tirana. Op 13 februari 1998 zou betrokkenes echtgenoot hebben deelgenomen aan een meeting in Kukës georganiseerd door de 'D.P.'. Tijdens deze meeting zouden gewapende en gemaskerde mannen op gewelddadige wijze zijn tussengekomen en in het rond gevuld hebben, waarna betrokkenes echtgenoot ter plaatse zou zijn overleden aan de opgelopen schotwonden. Ook na de moord op haar echtgenoot zou betrokkene anonieme dreigbrieven hebben ontvangen. Betrokkene zou telkens klacht hebben ingediend bij de politie. Het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot en de anonieme dreigbrieven zou lopende zijn maar nog niets hebben opgeleverd. Op 22 maart

1998 zou betrokkene bij de gemeente van Tirana officieel zijn ontslagen. Uit vrees voor represailles van aanhangers van de 'Socialistische Partij' omwille van haar democratische politieke overtuiging besloot betrokkene op 4 juli 1998 samen met haar dochter Albanië te verlaten, richting België. Op 7 juli 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan.

Allereerst kan er op gewezen worden dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen discrepanties bevatten, waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnt wordt. Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar echtgenoot op weg naar een betoging van de D.P. te Milot en Kukes, onderweg in Milot zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal vertelde ze deze gebeurtenis enigszins anders. Zo zou haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te Kukes dodelijk zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten. Op het Commissariaat-generaal sprak betrokkene over verschillende anonieme dreigbrieven die ze zou hebben ontvangen, zelfs na de moord op haar echtgenoot. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd hier met geen woord over gerept.

Wat er ook van zij, de door betrokkene beweerde moord op haar echtgenoot op 13 februari 1998 en de anonieme dreigbrieven moeten eerder geplaatst worden tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineensstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel Albanië terreur zaaiden. Ofschoon de rust en orde (sinds het failliet van de piramidefondsen in 1997) nog steeds niet volledig zijn teruggekeerd, moet erop gewezen worden dat de huidige Albanese coalitieregering, o.l.v. de 'Socialistische Partij' (die sinds juli 1997 aan de macht is) toch ernstige inspanningen levert om het geweld op straat door zowel individuele burgers als georganiseerde bendes terug te dringen en de politie hiertegen inzet zodat het dagelijks leven zo snel mogelijk opnieuw kan normaliseren. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese Overheden. Betrokkene kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de politie, en zelfs na het indienen van deze klacht nam de politie spontaan zelf direct contact op om betrokkene in te lichten dat het onderzoek nog steeds lopende was en bijkomende vragen te stellen. Dat haar klachten en het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat het telkens om klachten tegen onbekenden ging.

Wat betreft de ondervragingen van betrokkenes echtgenoot naar de wapenplunderingen door de Albanese politie sinds juli 1997 moet worden opgemerkt dat deze dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond

van het onderzoek naar de wapenplunderingen van maart 1997 in de militaire school van Tirana (waar hij was tewerkgesteld).

Wat tenslotte het beweerde ontslag van betrokkene en haar echtgenoot betreft dient te worden opgemerkt dat dit niet van die aard is dat betrokkenes leven, vrijheid of fysieke integriteit erdoor in gevaar komt en aldus niet kan weerhouden worden om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na de regeringswissel in juli 1997, vielen er in de Albanese samenleving ontslagen op alle niveaus, waardoor betrokkene en haar echtgenoot zich trouwens in dezelfde situatie bevinden als tal van andere Albanezen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van de administratieve rechtshandelingen; dat zij dit middel als volgt adstrueert :

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster ondermijnt wordt door de talrijke discrepanties die haar opeenvolgende verklaringen zouden bevatten.

Terwijl de zagezegde tegenstrijdigheden verklaard kunnen worden.

Eerste discrepantie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat; 'Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar echtgenoot op weg naar een betoging van de D.P. te Milot en Kukes, onderweg in Milot zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal vertelde ze deze gebeurtenis enig(s)zins anders. Zo zou haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te Kukes dodelijk zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten.'

Er dient te worden opgemerkt dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurde in het bijzijn van een Kosovaarse tolk die Frans sprak, hoewel de procedure in het Nederlands was.

Verzoekster meldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot in de loop van de betoging werd omgebracht, dit werd door de tolk vertaald als volgt; 'Il a été tué en cours de route'.

Vrij vertaald wil dit niet zeggen dat hij onderweg werd vermoord, maar dat hij in de loop of tijdens de manifestatie werd vermoord.

Bovendien vertrok de manifestatie vanuit Kukes, dorp vanwaar de echtgenoot van verzoekster afkomstig is, het traject dat gevolgd werd bracht de betogers naar het dorp Milot en daar werd verzoekers echtgenoot doodgeschoten.

Tweede discrepantie.

Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekster tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van anonieme dreigbrieven en dat zij voor het eerst over deze brieven heeft gesproken tijdens het dringend beroep voor het Commissariaat-generaal.

Het is zo dat de verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo grondig en uitgebreid gebeuren als de interviews voor het Commissariaat-generaal. Het handgeschreven verslag van het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beslaat een halve bladzijde en enkel de hoofdlijnen van het relaas worden er in opgenomen.

Zo zal men in dat verslag ook niets lezen over het feit dat verzoekster behoort tot een anti-communistische familie, noch over het feit dat zijn in 1997, tijdens de verkiezingen lid was van een kiescommissie in Tirana en dat zij daar ontdekt had dat de socialistische Partij zich schuldig maakte aan verkiezingsfraude en dat zij dit aankloeg.

Dit zijn feiten die verzoekster wel ter sprake bracht voor het Commissariaat-generaal omdat zij daar de tijd en de ruimte voor kreeg.

De bestreden beslissing verwijt verzoekster niet dat zij deze feiten niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dit juist omwille van het feit dat het Commissariaat-generaal heel goed op de hoogte is van de wijze waarop de verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen.";

3.1.1. Overwegende dat uit het verzoekschrift niet kan worden afgeleid waarom artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van toepassing is op de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is;

3.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing steun vindt in de volgende motieven :

"- betrokkenes opeenvolgende verklaringen bevatten discrepanties, waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar echtgenoot op weg naar een betoging door de D.P. te Milot en Kukes, onderweg in Milot zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde ze dat haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te Kukes

dodelijk zou zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten. Verder sprak zij op het CGVS over verschillende dreigbrieven die ze zou hebben ontvangen, zelfs na de moord op haar echtgenoot, terwijl ze daar op de DVZ met geen woord over gerept heeft.

- de door betrokkene beweerde moord op haar echtgenoot op 13 februari 1998 en de anonieme dreigbrieven moeten eerder geplaatst worden tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineensstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel Albanië terreur zaaiden. Ofschoon de rust en orde nog steeds niet volledig zijn teruggekeerd, moet erop gewezen worden dat de huidige Albanese coalitieregering, o.l.v. de 'Socialistische Partij' toch ernstige inspanningen levert om het geweld op straat door zowel individuele burgers als georganiseerde bendes terug te dringen en de politie hiertegen inzet zodat het dagelijks leven zo snel mogelijk opnieuw kan normaliseren. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese Overheden. Betrokkene kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de politie, en zelfs na het indienen van deze klacht nam de politie spontaan zelf direct contact op om betrokkene in te lichten dat het onderzoek nog steeds lopende was en bijkomende vragen te stellen. Dat haar klachten en het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat het telkens om klachten tegen onbekenden ging.

- Wat betreft de ondervragingen van betrokkenes echtgenoot naar de wapenplunderingen door de Albanese politie sinds 1997 moet worden opgemerkt dat deze dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van het onderzoek naar de wapenplunderingen van maart 1997 in de militaire school van Tirana (waar hij was tewerkgesteld).

- Wat tenslotte het beweerde ontslag van betrokkene en haar echtgenoot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet van die aard is dat betrokkenes leven, vrijheid of fysieke integriteit erdoor in gevaar komt en aldus niet kan weerhouden worden om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na de regeringswissel in juni 1997 vielen er in de Albanese samenleving ontslagen op alle niveaus, waardoor betrokkene en haar echtgenoot zich trouwens in dezelfde situatie bevinden als tal van andere Albanezen.";

Overwegende dat verzoekster zich baseert op twee motieven die zij betwist om de schending van de motiveringsplicht te adstrueren; dat zij in verband met het eerste motief stelt dat de Kosovaarse tolk Frans sprak en dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens verklaarde dat haar echtgenoot in de loop van de betoging werd vermoord en niet onderweg naar de betoging; dat, daargelaten de vraag, of het hier om een interpretatiefout gaat, het niet wordt betwist dat dit niet het enig en doorslaggevend motief is waarop de bestreden beslissing is gebaseerd; dat bovendien verzoekster geen voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de waarde van de vertalingen; dat zij in verband met het tweede motief in wezen aanvoert dat zij meer uitgebreide verklaringen heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal dan voor de Dienst Vreemdelingenzaken; dat op het eerste gezicht hieruit geen schending van de motiveringsplicht kan worden afgeleid, vermits verzoekster de kans heeft gekregen en ook heeft benut om een uitgebreide verklaring af te leggen voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van de administratieve rechtshandelingen; dat verzoekster dit middel als volgt uitwerkt :

"De bestreden beslissing stelt dat zowel de moord op de echtgenoot van verzoekster als de anonieme dreigbrieven dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel

individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineenslorting van de piramidefondsen in 1997, in heel Albanië terreur zaaiden.

Verder zegt de bestreden beslissing dat de Albanese Overheid ernstige inspanningen levert om het geweld in te perken.

Volgens het Commissariaat-generaal heeft verzoekster niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese Overheid.

Zonder haar bronnen te vermelden gaat het Commissariaat er van uit dat de reële oorzaak van de problemen, niet van politieke aard zijn, maar eerder van financieel-economische (aard). En dit terwijl zij niet antwoordt op de argumenten die verzoekster aanhaalt met betrekking tot de politieke situatie in het land en met betrekking tot het politieke engagement van zowel verzoekster als haar echtgenoot.

De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de moeilijkheden die verzoekster aanhaalt en die een gevolg zijn van de politieke omwenteling die plaats had in 1997.

Nergens in het dossier van het Commissariaat-generaal vindt men iets terug dat rechtstreeks of onrechtstreeks kan bewijzen dat verzoekster ten gevolge van de ineenslorting van de piramidefondsen problemen heeft gekregen.

Verzoekster heeft zelf nooit geïnvesteerd in die fondsen, noch meegeholpen aan de opbouw van die piramides.

Dat het geweld uitgaat van individuele burgers en gewapende burgers is geen argument om het statuut van vluchteling niet toe te kennen.

Opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van het verdrag van Genève dient de vervolging uit te gaan van de Overheid of van andere inwoners.

Feiten gepleegd door andere personen of bevolkingsgroepen (die al dan niet, rechtstreeks of onrechtstreeks, worden gesteund door de Overheid) omwille van één van de vijf gronden uit het Verdrag van Genève, kunnen vervolging uitmaken. (zie nr. 65 van Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees, Genève, 1992, nr. 65.)

Het Vluchtelingenverdrag steunt op het principe van het bieden van bescherming aan personen die de bescherming van hun Nationale Overheid niet meer kunnen of willen inroepen.

Dit mechanisme is uiteraard ondergeschikt aan het zinvolle beroep op bescherming bij de Nationale Overheid. In geval van vervolging door derden dient de kandidaat-vluchteling in de eerste plaats die nationale bescherming in te roepen. Pas nadat

vaststaat dat die bescherming niet kan worden geboden, mag gesteld worden dat er vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag. (D. Vanheule, Vluchtelingen, een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, p. 40)

In casu heeft verzoeker zich gewend tot de autoriteiten van haar land, maar deze blijven in gebreke effectief over te gaan tot beschermingsmaatregelen.

Het loutere feit dat verzoekster een klacht kan indienen betekent nog niet dat zij effectief zal worden beschermd.

De bestreden beslissing besluit dat het ontslag van verzoekster en dat van haar echtgenoot niet van die aard is om het leven van verzoekster, haar vrijheid of haar fysieke integriteit in gevaar te brengen.

Uiteraard is (...) louter en alleen het ontslag op zich niet voldoende om tot het besluit te komen dat verzoekster in gevaar zou zijn.

Maar haar ontslag alsook dat van haar echtgenoot is één van de vele elementen uit haar vluchtrelaas die bevestigen dat er een duidelijke oppositie was vanuit de Overheid tegen sympathisanten van de Democratische Partij.

De Overheid benadeelde verzoekster en haar familie op die domeinen waar de Overheid het meeste invloed had;

- Tewerkstelling (beiden waren tewerkgesteld in openbare diensten)
- Huisvesting (verzoekster betrok een staatswoning, die zij na de politieke veranderingen diende te ontruimen)
- Politionele bescherming (verzoekster vond geen effectieve bescherming na de moord op haar echtgenoot bij de politie, ook niet tegen de vele bedreigingen die zij kreeg van gewapende groepen) (...).";

3.2.1. Overwegende dat vooreerst uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uitgaat dat verzoekster haar land zou hebben verlaten uitsluitend omwille van problemen van financieel-economische aard; dat in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat verzoekster geen gegevens heeft aangebracht die erop wijzen dat zij onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zou vallen; dat verder verzoekster voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op haar argumenten met betrekking

tot de politieke situatie in haar land en met betrekking tot de moeilijkheden die zij zou hebben ondervonden ten gevolge van de politieke omwenteling in 1997; dat in dit verband uit de bestreden beslissing op het eerste gezicht blijkt dat de Commissaris-generaal op omstandige wijze de moord op de echtgenoot van verzoekster en de anonieme dreigementen situeert tegen de achtergrond van de geweldplegingen door zowel individuele burgers als door gewapende bendes die, sinds de ineenslorting van de piramidefondsen in 1997, in heel Albanië terreur hebben gezaaid; dat op het eerste gezicht de Commissaris-generaal op goede gronden uit deze analyse kon afleiden dat verzoeksters situatie niet verschillend is van die van tal van andere Albanezen; dat tenslotte, wat de bescherming die verzoekster kon invoeren bij de Overheid betreft, de Commissaris-generaal niet tot onredelijke conclusies lijkt te zijn gekomen; dat zij immers probleemloos klacht kon indienen bij de politie die haar zelfs spontaan contacteerde om haar in te lichten dat het onderzoek nog steeds aan de gang was en om bijkomende vragen te stellen; dat de vaststelling dat de klachten van verzoekster zonder gevolg bleven niet onredelijk lijkt, daar dit te wijten is aan het feit dat het om klachten tegen onbekenden ging;

3.2.2. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatief opgelegde voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.